

ב"ה

ynontalmideitorah.org

כמו בסידור שלנו, שבו התפילות ערוכות מן ההתחלה ועד הסוף בסדר שעולה מדרגה אחר מדרגה, כך גם הספר הזה, שנכתב על ידי יהודי עבור יהודי אחר, אינו שונה.

אתה, קורא יקר, תמצא בחיבור הקטן הזה תשובות לשאלות העמוקות והנשגבות ביותר ששאלת בחייך על המשיח ועל שני התפקידים המיוחדים לו. שני תפקידים אלה, שנקראו בשמות שגילו לנו חכמינו – משיח בן יוסף ומשיח בן דוד – מצביעים על התפקידים שהוא עתיד למלא. בעזרת סיפורי התנ"ך נוכל להבין בצורה ברורה ומדויקת את התשובות שחיפשנו, כדי להרוות את צימאוננו ורעבוננו ביחס למשיח ולכל ההבטחות הצפויות לנו לאחר התגלותו.

הספר מדגים, מתוך חכמת ישראל ומתוך התנ"ך, את הקשר בין שני התפקידים והשמות הללו לבין אחד השמות שהוזכרו על ידי צדיקינו – ינון.

הספר הזה הוא כמו מפת אוצר. אם רצונך להשיג את היקר באמת, עליך לחפור עד הסוף, ואז תוכל לטעום מפרי עץ החיים.

רעב?

אם כן – בתיאבון!

מהו התנ"ך?

כתבי הקודש משמשים לנו מצפן לכל דרכינו, ומאירים אותן כאור בתוך החושך. לא לחינם נקראים חמשת

הספרים הראשונים תורה – זו כוונתם: כמו מנורה המאירה חדר חשוך. תפילתי היא שהספר הזה והפרקים מן התנ"ך הכלולים בו יזינו את גופך במן רוחני ויפקחו את עיניך לראות את הברכות שה' הכין לנשמתך ולכל כולך.

עבודה זרה היא לעבוד פסילים ותמונות, ללא ספק.

אבל כאשר אדם וחווה, שהלכו עם ה' בגן עדן – והליכה עם ה' פירושה שמירת התורה – הושפעו מן הנחש: תחילה חווה, ולאחר מכן חווה השפיעה על אדם. כאשר אכלו מן הפרי האסור, אף על פי שה' ציווה שלא יאכלו ממנו, באותו רגע התחוללה בעולם עבודת האילים הראשונה; משום שבמקום לקיים את רצון ה', קיימו את רצונו של הנחש.

בכל פעם שהרצונות שלנו, המחשבות שלנו, ההחלטות והמעשים שלנו מתנגשים עם רצון ה', עם מצוותיו ועם הכתובים ועם מה שהם מלמדים – זוהי גם בחינה של עבודה זרה. כשם שעבודה זרה היא עבודת אל אחר, כך בכל פעם שאנו עוברים על מצוות ה' כדי למלא את רצוננו, אנו, גם אם איננו מודעים לכך, נכשלים במעשה זה.

איך אנחנו יודעים זאת?

אנחנו אומרים זאת בכל יום בקטע מ"שמע ישראל":

"הִשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶּם, וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁמַתוּיָתֶם לָהֶם. וְתָרָה אַף ה' בָּכֶם..."

הקטע הזה מלמד אותנו שכל פעם שאנחנו מסיימים את ליבנו מרצונו של ה', אנחנו נוגעים בעבודה זרה, מפני שאנו מעמידים את רצונותינו מעל לרצונו של ה'.

כלומר, אם, למשל, ה' מנחה אותנו בנושא מסוים בתנ"ך, ואנחנו מפרשים לפי נקודת המבט שלנו או מקיימים את ההלכה לפי פרשנויות אנושיות – גם אם מתוך כוונה ולב טהור, ועל פי דרכו וחסידותו של מי שפירש – אם הדבר איננו תואם את כוונתו המקורית של ה', שנגלתה ברוח הקודש לעבדיו ולנביאיו המתוארים בתנ"ך, אנו עושים בדיוק את מה שה' הזהיר אותנו מפניו בקטע של "שמע ישראל" שקראנו זה עתה.

חכמינו לימדו אותנו במשך דורות רבים, ותורתם נמשכת בעם ישראל בפנינים רבות שהעשירו מאוד את התרבות והמסורת היהודית שלנו, נכון?

עם ישראל מעמיק בלימוד העמוק ביותר של התלמוד, התניא, השולחן ערוך, הזוהר, הקבלה, וכל זה מצוין.

אבל כשם שספרים אלו עמוקים ודורשים שעות, ימים, שבועות, חודשים ושנים של הקדשה, כך קורה שלעתים, כשאנחנו שמים לב... אנחנו כבר בסוף חיינו, ועדיין לא עסקנו באותו עומק ובהתמסרות בכל נבואות התנ"ך על המשיח.

הספר הזה יעזור לך להחזיר את הזמן האבוד, בכך שתכיר את כל הנבואות החשובות, המראות בעזרת ראיות היסטוריות את משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, שהוזכרו ונחזו על ידי צדיקינו. ואותה רוח – רוח ה' –

שהנחתה את הצדיקים לגלות לנו נבואה זו, היא גם זו שהנחתה את הנביאים בכל ספרי התנ"ך.

לכן כל המידע על הנבואות הללו, שהוזכרו על ידי חכמינו, כמו גם נבואות התנ"ך, משתלב כל כך באופן מושלם. ותוכל לראות זאת בעיניך במהלך הקריאה עד סוף הספר הקטן־הגדול הזה, שינחה אותך כמו מצפן אלוקי עד לפירות עץ החיים – אם תתמיד בקריאה עד הסוף.

כל בני האדם הם צאצאים של אדם וחוה. משום כך אנחנו נושאים בקרבנו את זרע הנטייה לרע, שהנחש נטע בליבנו כאשר הצליח במזימתו לייעץ לאדם ולחוה לא רק לרצות, אלא גם לאכול ממה שה' אסר.

כך נטע הנחש בלב האדם, כלומר ב"דנ"א" הרוחני שלו, את זרע הנטייה הרעה.

כאשר אדם וחוה אכלו מפרי עץ הדעת טוב ורע, הם עבדו אל אחר, משום שלא רק שהסיטו את ליבם מציות לא־־ציות, אלא גם שמעו וצייתו לקול הנחש במקום לקולו של הקדוש ברוך הוא.

מה אנחנו לומדים מכך?

שבכל פעם שאנחנו איננו מצייתים לה', אנחנו חוזרים על אותו חטא שאדם וחוה חטאו. ולכן, בכל פעם שאנחנו איננו מצייתים לה', אנחנו נוגעים בעבודה זרה – וזה מה שאנחנו קוראים ב"שמע" בכל יום.

אחרי שאדם וחוה חטאו נגד ה', הם כבר לא יכלו לעמוד לפניו, מפני שחטאו ונטמאו. מכיוון שה' קדוש, קדוש, קדוש, אין חטא ואין חוטא שיכולים לעמוד לפניו; לכן נגזרה מיתה כ"שכר החטא", וגירוש האדם מגן עדן היה התוצאה הטבעית של אי־הציות – כלומר, של עבודה זרה.

דווקא משום כך עלינו להשתוקק לדעת את האמת לפי לב ה', כדי להבין את הכתובים ואת הנבואות כרצוננו, ולא לתת ללבנו לסטות מרצון ה'. כי בלבנו יש דלת: וכשם שדלת סגורה מונעת מן האור להיכנס ולהאיר חדר חשוך וחסר מנורה, כך גם האדם שאינו פותח את דלת לבו בפני האמת נשאר בעלטה.

כשאדם וחוה – שהם הנציגים שלנו – גורשו מגן עדן, הדלת הזאת נסגרה, ומאז נעשתה הבנת הנבואות, שאנו זקוקים להן כל־כך, קשה ומעורפלת. משום כך עלינו לפתוח מחדש את הדלת, כדי להיווכח בסודות הנעלים של הנבואות.

הרי אנחנו יורשים את תוצאות אותו אי־ציות; ולכן, בפתיחת דלת לבנו טמון המפתח לפתיחת דלת הגאולה שלנו.

אם אנו חפצים להיות כאחד מן החכמים שלנו, עלינו גם לרצות להקשיב לנביאינו. שהרי אותה רוח שגילתה לחכמים את נבואת המשיח בן יוסף והמשיח בן דוד, היא היא הרוח שדיברה עם הנביאים ונתנה בידם את כל ההכוונות כיצד לזהות, על פי נבואות התנ"ך, מיהו המשיח הזה בדורנו.

אם אתה רוצה להידמות לצדיקים שלנו ולהיות בקי ומומחה בתנ"ך, עליך להישען על רוח הקודש כדי להבין, מפני שהיא המורה הטוב ביותר לכתבי הקודש: היא שחושפת את האוצרות העמוקים והיקרים ביותר שבתורה ובנביאים, והיא שלימדה את חכמינו על שתי שליחויות נפרדות – משיח בן יוסף ומשיח בן דוד.

זוהי אותה רוח, רוח ה', שלימדה גם אותי את כל מה שקראת, ועוד תקרא, בחוברת הזאת. לכן הכול מתחבר בשלמות, שהרי אני בסך הכול כלי ומקבל, הנמלא על-ידי נשמת חיים.

ואף שכבר למדנו פנינים רבות מחכמינו ומרבנינו, עדיין ממתינים לנו עוד אוצרות רבים בתנ"ך. ואני, שאינני חכם מצד עצמי, עמדתי גם אני בעבר מאחורי דלת נעולה; אך כאשר פתחתי אותה, התחלתי לטעום ממקור הידע והחכמה הבלתי נדלה, וללמוד ישירות ממקור מים חיים – מרוח הקודש – את עומק התנ"ך. ובאמצעות ספר זה אני מבקש לשתף אותך בתענוגות הללו.

אם תלך בדרך העצה הזאת, כל הספר היקר הזה יהיה עבורך כמעין מים חיים לנשמתך וללבך, מעיין הנובע ללא הפסק, המפרה את אדמת חייך והופך אותה לפוריה ורוויה בכרמים.

אלוהים תכנן מראש לשלוח מישו שיגאל את החטא שנבע מחטאם של אדם וחוה נגדו, וכבר בבראשית ג':ט"ו אנו קוראים על כך, כאשר אלוהים מבטיח שמזרע האישה יבוא המשיח אשר ימחץ את ראש הנחש, הוא האויב:

בראשית ג': ט"ו

וַאֲשֵׁי תַּיִן וְיִין הָאֵשָׁה וְיִין זֶרַעַךְ וְיִין זֶרַעַךְ הוּא
יְשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשְׁפֹּכֵנוּ עֵקֶב:

כפי שהורעלנו על-ידי החטא שעיוור את ראייתנו הרוחנית, כך נירפא מן החטא רק כאשר נניח את אמונתנו בהבטחה על אותו אחד שיפגע בראש הנחש – הוא המשיח.

כשם שהנחש הכניס את החטא לעולם באמצעות הארס שלו – כלומר, הרמייה, השקר ועיוות האמת – כך העקיצה של הנחש, שהיא העצה הרעה שהובילה את אדם וחוה לחטוא נגד ה' במקום לציית לו, הייתה זקוקה מעתה לנוגדן שירפא אותה. נוגדן זה מחזיר לנו את היכולת להיות שוב שומעים וצייתנים – וזאת כאשר אנו מיישמים את הנוגדן על לבנו.

על כך בא ישעיהו נ"ג ללמדנו: כיצד ההבטחה על-ידי המשיח עתידה להתגשם, כדי שנוכל לשוב להיות צייתנים בכל.

ישעיהו נ"ג: ד'

אֲכַן חָלִינִי הוּא נֶשֶׂא וּמְכַאֲבִינוּ סָבְלָם וְאַנְחָנוּ וְשִׁבְּנוּהוּ
נְגוּעַ מִפְּנֵי אֱלֹהִים וּמִעֲנָה:

ברגע שהמשיח דרך על ראש הנחש ולקח על עצמו את חוליינו ואת מכאובינו, הוא ריפא את הפצעים שנגרמו על-ידי הנחש; גם אי-הציות עצמו נרפא, שהרי החטא

היה התוצאה של הפצע שהנחש גרם – של קבלת דברי הנחש על-ידי אדם וחוה במקום לשמור את דבר ה'. כתוצאה מכך כל הנולדים אחרי אדם וחוה נולדו עם נטייה לרע, הזקוקים בדחיפות לנוגדן של המשיח.

מרגע שהמשיח מרפא את הפצע הזה, אנו מקבלים מחדש את הכוח להיות צייתנים, כפי שהיינו לפני שאדם וחוה חטאו נגד ה'.

בפסוק הבא ה' מגלה לנו כיצד המשיח יפגע בראש הנחש:

ישעיהו נ"ג:ה'

וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵנוּ מְדַכָּא מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ מוֹסֵר שְׁלוֹמֵנוּ עָלָיו
וּבְחִבָּתוֹ נִרְפָּא-לָנוּ:

האם תהליך הריפוי המתואר כאן איננו מזכיר לך את התהליך שעשו הכוהנים בני אהרון עם הקורבנות, כדי לטהר את חטאי עמנו?

הלא החיה הטהורה, הנקייה והמושלמת, ללא כל מום, הייתה מוקרבת במקום חטאי קהילת ישראל.

הקרבנות של חיות טהורות ושלמות – השלמות והטהרה שנדרשו להן – הצביעה על הקדושה, הטהור והנאמנות שהמשיח שלנו צריך היה לגלות כלפי הכתובים המקודשים.

בדומה לכך, המשיח המובטח היה חייב למלא את כל מה שנאמר בכתובים, כדי להוכיח שהוא המשווה מאת אלוהים שנועד לשחרר את עמנו מן החטא, כפי שנאמר

בישעיהו נ"ג. הקרבת החיות הטהורות והמושלמות, והשלמות והטהרה שנדרשו להן, הצביעו על אמת זו.

בדרך זו אנו מבינים שההבטחה, שלפיה הטהרה שנעשתה בקהילת ישראל באמצעות הקרבת החיות, באה לרמוז על הטהרה שתיעשה על-ידי המשיח עצמו.

אלוהים השתמש באירועים רבים ובקטעים רבים בתנ"ך כדי לכוון אותנו אל ההבטחה הזאת.

רבים מאיתנו עדיין ממתנים לבואו של המשיח.

ומדוע אנו עדיין ממתנים? מדוע הוא עדיין לא התגלה?

בקרב אראה לך נבואות רבות בתנ"ך המתארות בדיוק את מאפייני המשיח ואת כל מה שהוא חייב לקיים. אם תקרא עד הסוף, תוכל להשיב על השאלה הזאת בעצמך.

הצדיקים מלמדים שהמשיח יבוא תחילה כבן יוסף – עבד סובל – ורק לאחר מכן כבן דוד – מלך השולט. ואם תרצה לדעת, הם אף נתנו פירוש מדויק לנבואה זו, והצהירו עליה במפורש.

הם שירתו את אל עליון כדי למסור לנו את הנבואה היקרה הזאת, המתארת בבירור את שתי ביאותיו של המשיח ואת תכונותיהן: תחילה כבן יוסף, העבד הסובל, ולאחר מכן כבן דוד, המלך על כל הארץ.

שים לב שהסדר שהם נותנים לנבואה זו אינו מקרי ואינו אקראי. יש סיבה מדויקת לכך שתחילה מופיע העבד הסובל ורק אחר-כך המלך.

רבים מעמנו ממתינים תחילה למלך, זה שאמור למשול, ולכן כאשר אנו קוראים את הנבואות איננו מצליחים להבין את משמעותן האמיתית, ואיננו רואים את דמותו האמיתית של משיחנו בתוך נבואות התנ"ך.

אם נבין בנאמנות מה ביקשו הצדיקים לומר כאשר קבעו שהמשיח חייב לבוא תחילה כעבד סובל ורק אחר־כך כמלך השולט, יהיה לנו קל יותר להבין מה אלוהים רוצה להעביר לנו ברמזים – הן דרך החכמים והן דרך הכתובים הקדושים.

ובכן, מהו עבד סובל?

האם זה אדם שבעיני הבריות תמיד נראה כמנצח?

האם זה מי שמופר בעיני האנשים כדוקטור להלכה?

האם זה מי שהבריות מכבדות ואוהבות?

לא, אלא בדיוק ההפך, כפי שאנו קוראים בפסוק הזה מישעיהו:

ישעיהו נ"ג:ג'

נִבְּרָה וְנִחַל אִישׁ מִכָּאֲבוֹת וַיִּדְוַע חָלִי וְכִמְסֹתָר פָּנִים
מִפְּנֵי נִבְּרָה וְלֹא חֲשַׁבְנָהוּ:

עבד סובל פירושו אדם הדומה ליוסף במצרים: הוא שם לשווא, עמד בפני פיתויה של אשת המצרי, נשלח לכלא אף שהיה חף מפשע, ונקשרו לו אשמות על דברים שלא עשה. זהו העבד הסובל – שלמרות כל הסבל ולמרות כל

ההאשמות, נשאר נאמן וצייתן עד הסוף, מפני שהוא אוהב את אלוהים מעל לכל, ומי שאוהב – מציית.

כשאנו מתבוננים בדמותו של יוסף, המייצגת את העבד הסובל, אנו מבינים מהי מטרת ביאתו של המשיח הראשון.

ביאתו הראשונה של המשיח איננה ביאתו של מלך מושל, שבראשונה ייראה כמנצח בעיני עם ישראל והאומות; אלא, בעיני בני־אדם, הוא ייראה דווקא כמפסיד.

אולם בעיני אלוהים, דווקא בזמן שהוא נראה כמפסיד לפני עמו והעולם, וכשהוא נבזה בעיניהם, הוא מגשים אחת הנבואות החשובות ביותר.

שהרי בן־יוסף הוא העבד העניו, שגם כאשר הוא משפיל את עצמו ונמצא מושפל בתוך הסבל, וכאשר הוא נדחה ונמכר על־ידי אחיו שלו, הוא נשאר צייתן לקדוש ברוך הוא.

ומה רצה אלוהים לומר לנו בכך שנתן על־ידי החכמים את הנבואה שהמשיח חייב לבוא תחילה כבן יוסף?

האם התכוון לומר שהמשיח יהיה בעיני בני־אדם מלך גדול ולוחם, שיילחם וישחרר את עמו מדיכוי האויבים?

בוודאי שלא. זוהי דמותו של המשיח בן־דוד, בביאתו השנייה של המשיח.

ומדוע השנייה?

מפני שהחכמים מסרו בנבואה זו את הסדר המדויק:
תחילה צריך להתגלות המשיח בן־יוסף, ורק לאחר מכן
המשיח בן־דוד.

אם כן, אם אתה מחשיב את דברי הצדיקים, עליך
להאמין גם לסדר שהם קבעו.

מכאן אנו מבינים שלפני שיבוא כמלך כדי לנקום
באויביו ולשחרר את עמו מן המדכאים אותם בגשמיות,
עליו לבוא תחילה כדי לשחרר את עמו מן החטא –
כלומר, מן המדכאים אותם מבחינה רוחנית.

זוהי בדיוק אותה הבטחה שאלוהים נתן בבראשית
ג':ט"ו:

שבאמצעות המשיח, הדורך על ראש הנחש ומבטל את
"תופעות הלוואי" של החטא שנצרבו בנו, נירפא מן
המחלה הגדולה ביותר שסבלנו ממנה – מחלת אי־
הציות, שנוצרה על־ידי "עקיצת" הנחש בגן־עדן.

הנה הריפוי שלנו:

ישעיהו נ"ג:ד'

אֲכַן חֲלִינֵנוּ הוּא נִשָּׂא וּמְכַאֲבֵינוּ סָבֵלָם וְאַנְחֵנוּ חֲשִׁבְנָהוּ
נְגוּעַ מִפְּהַ אֱלֹהִים וּמַעֲנֶה:

היינו זקוקים לכך שהמשיח שלנו יגשים את ההבטחה
הזאת של אלוהים, כדי שלאחר שנירפא מ"עקיצת"
הנחש בגן־עדן – כאשר הנחש, בחכמתו הערמומית,
גרם לאדם וחוה לחטוא נגד אלוהים בכך שהסית אותם
לרצות דווקא את מה שנאסר על־ידו – נוכל לשוב

וללכת עם אלוהים (אחר שגורשנו משם), ולשוב לשמוע את אלוהים בבירור במקום לשמוע את קול הנחש. כך נוכל להחזיר לו את מקומו בלבנו, כדי שהאלוהים יהיה שוב המרכז, המוקד, תשומת הלב והמניע של חיינו ושל בחירותינו.

זה היה הטעם שבגללו ציווה אלוהים על משה, על אהרון ועל צאצאיהם את תפקיד הכוהנים, הכהן הגדול והקורבנות; שלושת המרכיבים הללו לימדו והצביעו על המשיח ועל תפקידיו בביאתו הראשונה כבן יוסף.

כפי שאמרנו בראשית הספר, התנ"ך דומה למצפן המנחה אותנו בדרך הצדקה – לא לפי פירושים אנושיים, אלא על-פי רצון ה'.

ובהיות התנ"ך היסטוריה אמיתית, השתמש בה אלוהים כדי לספר לנו כיצד יבוא המשיח ויושיע אותנו מחטאינו. המצפן מצביע על ינון, שלדברי החכמים הוא אחד משמות המשיח – והם צודקים; אוכיח זאת בהמשך הספר.

כשם שציווה ה' את משה להתערב כדי שנחש הנחושת ירפא את פצעי בני ישראל שננשכו על-ידי נחשים במדבר, כך תפקידו של המשיח לרפא את חטאינו ולהיות הגשר המקרב אותנו אל אלוהים, בדיוק כפי שעשו הכוהנים והקורבנות.

במדבר כ"א:ח'

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עֲשֵׂה לָךְ שָׁרָף וְעִים אֹתוֹ עַל-גֹּס וְהָיָה כָּל-הַנִּשּׂוֹף וְרָאָה אֹתוֹ וְחָיָה:

כשאדם וחוה עברו על החוק היחיד שה' ציווה – שלא לאכול מפרי עץ הדעת טוב ורע – אנו, כזרעם וכצאצאיהם, ירשנו אל נשמותינו את ההשלכה הזאת: עשב שוטה שנזרע על-ידי הנחש יחד עם אי-הציות. לכן, אף-על-פי שאנו העם הנבחר, אנו נולדים גם עם אותו זרע המקשה עלינו לציית. בבחירתם לאכול מן הפרי האסור נלקחו אדם וחוה אחר הנחש, והוא זה שמונע מאיתנו לא פעם לראות את האמת ולבחור בה.

או שמא אתה סבור שהעם היהודי מעולם איננו חוטא, ותמיד מצליח לראות ולבחור באמת?

המשיח הוא הגשר המחבר אותנו אל אלוהים, ולכן המשיח מחבר אותנו אל האמת.

כשם שהמשיח הוא הגשר המחבר אותנו אל אלוהים, כך הכוהנים היו הגשר בין עם ישראל לאלוהיו, והקורבנות היו הגשר בין חטאי העם היהודי לבין אלוהים, כדי לטהרם – שהרי ה' קדוש, ואין אפשרות להתקרב אליו מבלי להיטהר מכל חטאינו.

הקורבנות, הכהן הגדול והכוהנים מצביעים יחד על תפקידי משיחנו עם בית ישראל, שכן משיחנו הוא הסנגור שלנו לפני ה'.

אלוהים הכין לנו מפת-דרכים, וכאשר מחברים את כל חלקי הפאזל הגדול הזה, התמונה מתבררת; אך אנו מצליחים להבין אותה רק כאשר אנו פותחים את ליבנו לאמת הזאת.

לכן פתחו את דלת לבכם, כדי שאור האמת הזאת יוכל להיכנס אל נשמתכם; וכאשר התריסים שבעיניכם ייפתחו, תוכלו לספוג את אור ההתגלות הזאת. אז תוכלו לראות גם את עץ החיים, וכשתראו אותו תוכלו גם להיזון ממנו ומפירותיו.

אם נחזור לדברי חכמינו על משיחנו:

בן־יוסף הוא צידו הסובל של המשיח. כשם שיוסף בן ישראל (יעקב) נבגד ונעזב על־ידי אחיו, הושלך אל הבור למות ואחר־כך נמכר ונמסר לעם פגאני – מצרים; הואשם ונכלא מבלי שחטא, ולאחר מכן נעשה מושל במצרים, סמל למלכות – כך גם בהיסטוריה של עמנו היה מי שנשא על עצמו אותם מאפיינים ממש:

נבגד, ננטש ונמכר על־ידי אחיו לעם עובד עבודה זרה; הואשם ונידון מבלי שעשה רע, ולאחר שסבל את כל אלה, החל למשול, מפני שעליו נאמרו הנבואות על העבד הסובל – כדי שלבסוף יהיה למלך, בדיוק כפי שיוסף סבל ולאחר מכן מלך.

שום דבר ממה שאנו קוראים בכתובים איננו מקרה.

הסיפורים האלה התרחשו באמת, אך ניגנונם מן השמים – אלוהים ארגנם – מפני שהייתה להם תכלית: ללמד אותנו באמצעות משלים חיים וקודים נסתרים פרטים המפנים אותנו בבירור אל משיחנו.

כשם שיוסף, נוסף על כך שנבגד, ננטש ונמכר על־ידי אחיו, עבר ניסיונות ופיתויים רבים ועמד בהם, כך גם המשיח עבר ניסיונות ופיתויים קשים ויצא מהם מנצח.

בכך קיים את נבואת "בן יוסף", כפי שאמרו הצדיקים – שהרי המשיח סבל הרבה.

ולא רק מפני שסבל הרבה, אלא מפני שכל הנתונים ההיסטוריים, הפרטים והמאפיינים שבסיפור יוסף, יחד עם כל נבואות התנ"ך, מצביעים על משיחנו, כפי שהראיתי קודם.

אלמלא המשיח היה סובל ומקריב את עצמו למעננו, לא היה יכול לבוא בדורנו כ"בן דוד" – כמלך. אבל בחסד אלוהים, הוא יבוא, שכן כבר מילא את תפקיד "בן יוסף", העבד הסובל שעליו ניבאו הצדיקים.

כשאנו קוראים בתנ"ך את הנבואות על סוג המוות, הדחיות והסבל שהמשיח יהיה חייב לעבור – הוא בן יוסף – אנו מבינים שמי שעדיין לא קרא נבואות אלה, כמו למשל הנבואה הבאה:

תהילים כ"ב:י"ז

פִּי סָבְבוּנִי פְּלָכִים עֲצַת מְרַעִים הִקְיֹפוּנִי פָּאֲרִי יָדַי וְרַגְלִי:

והפסוק הבא:

ישעיהו נ"ג:ה'

וְהוּא מְחַלֵּל מִפְשָׁעָנוּ מְדַבֵּא מַעֲוֹנֹתֵינוּ מוֹסֵר נְשֹׁלֵמָנוּ עָלָיו
וּבְחִבְרָתוֹ נִרְפָּא-לָנוּ:

שהרי להרוג ולצלוב את ידיו ואת רגליו של המשיח נראה לכאורה כתבוסה, לא כמעשה גבורה ועוצמה, אלא

כדבר מביש בעיני בני־אדם. משום כך עמנו לא הצליח לזהות את המשיח.

אך לאחר כל ההסבר שבחוברת זו, אני מאמין שהדבר יהיה ברור יותר.

כאשר פותחים את נבואות התנ"ך – שהן, כפי שראינו, כתבי אלוהים – אנו מגלים שלמרות שהדרך שבה המשיח היה צריך למות הייתה נוראה ומשפילה, היא הייתה הכרחית כדי שנבואת הגאולה של עמנו, העם היהודי, תתקיים. שהרי כתוב בתנ"ך, וגם הנבואות עצמן מעידות, שהמשיח בן־יוסף יהיה חייב לסבול הרבה.

אם תקרא את תהילים ע"ב:י"ז, שבו מוזכר אחד משמות המשיח – ינון – תראה שהכותב מתאר את תהילתו של המשיח בפני היהודים ובפני כל אומות העולם. ייתכן שראית זאת באינטרנט, ואולי אף עמדת בעצמך ליד הכותל המערבי בין אלפי יהודים שהתכנסו, זעקו ושרו שהם מאמינים בביאת המשיח. האם אין זה אחד הדברים היפים ביותר לראות, לשמוע ולעדו?

עכשיו דמיינו את כל עמנו זועק בנוכחות משיחנו, כל אחד קורא ושר לפניו – כמה נפלא, נעים ומרשים יהיה השיר והמעמד הזה, שנזכה לראות בקרוב בדור שלנו!

ובדיוק כפי שאחיו של יוסף לא הכירו אותו בתחילה, מפני שהיה לבוש ומאופר כמצרי, כך גם המשיח, שנאמן ברובו על־ידי הגויים מן האומות, היה בתחילה בלתי־מזוהה בעיני אחיו היהודים, מפני שנראה כלבוש בלבוש של עבודה זרה. אך כשם שיוסף סיפר על החלומות

שאלוהים נתן לו – שכולם, ואף הוריו, ישתחוו לו – ובכך הראה את הסמכות שניתנה לו על כל העמים, כך גם המשיח: לאחר שסבל, יכול היה להיעשות למלך (כשם שיוסף סבל ואחר-כך שלט), ועמנו יכיר בו בביאתו השנייה כמלך – כבן-דוד.

שהרי רק אחרי שנעשה מלך נתגלה יוסף לאחיו; וכאשר המשיח ישוב כמלך, הוא לא רק יתגלה, אלא גם יגלה את אחריתם של אלה שדחו אותו.

אל תמתין לחזרתו של משיח בן-דוד כדי להאמין. כשם שיוסף התגלה לאחיו, כך הגיע הזמן שהמשיח ילבש שוב את לבושו היהודי: ציצית, כיפה, תפילין, שבת וכל המועדים היהודיים – כלומר, את לבושו המלכותי והמקורי של משיחנו. וכשם שיוסף ואחיו שמחו מאוד, לאחר שסברו שאחיהם מת וגילו שהוא חי, כך גם עמנו ישמח לדעת מיהו משיחו, שהוא לא מת, ולזהותו עתה כשהוא שב ולובש את בגדיו המקוריים – ולדעת שאפשר שוב להתקרב אליו.

המשיח, על אף שהיה יהודי, נדחה על-ידי עמנו מפני שלא זיהו אותו בגלל ה"לבוש הקתולי" שהולבש לו; זאת משום שמנהגים ומסורות יהודיים הלכו ואבדו בדורות שבהם יותר גויים האמינו במשיח מאשר יהודים.

בגלל זה כה קשה לעמנו להתקרב אל ישוע.

ובכל זאת, כשם שאחיו של יוסף בזו לו וקינאו בו בגלל חלומותיו, אך אלוהים לא בזה לו, אלא נשאר נאמן

להבטחותיו ולסמכות שהעניק לעבדו יוסף – כך בדיוק קרה גם עם משיחנו. רבים מבני עמנו דחו את המשיח, אבל אלוהים לא בזה לו, אלא להפך.

אלוהים שלח לנו חלומות וחזיונות על-ידי הנביאים, שציירו לנו בבירור את דמות המשיח, כדי שכאשר נבחן את מהלך ההיסטוריה האנושית ונראה מי תאם לכל הפרטים הללו, לא תישאר כל שאלה מיהו המשיח.

ישעיהו ז': י"ד

לֵכֶן יִתֵּן אֲדֹנָי הוּא לָכֶם אֹת הַגָּה הָעֵלְמָה הַזֶּה וְיִלְדֶּת בֶּן וְקָרָאת שְׁמוֹ עֲמָנוּ אֵל:

ועל סמכותו, בישעיהו ט': ו'.

כִּי־יֵלֵד יִלְד־לָנוּ בֶּן נִתֵּן־לָנוּ וְנִתְּנִי הַמַּשְׁחָה עַל־שִׁכְמוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פֶּלֶא יוֹעֵץ אֵל גִּבּוֹר אֲבִי־עַד שֶׁר־שָׁלוֹם:

התיאורים הללו של הסמכות שניתנה לו מאת ה' מקבילים בדיוק לחלומותיו של יוסף על כך שבגלל הסמכות שתינתן לו – הוריו, אחיו ואף הכוכבים יכרעו לפניו.

והאם אחיו של יוסף לא נדהמו כאשר גילה להם את חלומו?

כך יהיה גם עם עמנו.

מדוע?

מפני שהעבד הסובל מצביע על התגשמות ביאתו השנייה של המשיח כבן־דוד – כאשר יבוא אז כמלך וכשופט.

יוסף, שנדחה על־ידי משפחתו, נעשה לשר במצרים; כך קרה גם עם המשיח. ואף־על־פי שלא כל היהודים האמינו, רבים האמינו – ואני, יחד עם אלפי יהודים בישראל וברחבי העולם, עדות חיה לכך.

איננו גויים המחופשים ליהודים, אלא גברים ונשים שיש להם הורים יהודים ואימהות יהודיות, משפחות יהודיות ומסורות יהודיות: יש בינינו מסורתיים יותר, דתיים יותר, וחילונים – כמו בישראל – אך כולם יהודים.

האמונה בישוע איננה עושה אותנו פחות יהודים; דווקא להפך.

אפשר לומר שדווקא כך אנו נעשים יהודים שלמים, מפני שכעת אנו מאמינים במשיח שעליו מעיד כל התנ"ך.

אלוהים בחר בעם היהודי לפי לבו, כדי שברגע שנאמין במשיח, נלביש אותו שוב במסורות, בביגוד ובמנהגים הנכונים – היהודיים. כך ירגיש עם ישראל נוח להתקרב אל המשיח, מפני שיזהה בו את אחיו יוסף, כשהוא לבוש כאחד משלנו.

זו הסיבה שיש כיום יהדות משיחית – יצירה של יד ה' – שמטרתה להשיב לא רק את השורשים והמסורות היהודיות שאבדו עם הזמן, כאשר הגויים אימצו אותם לעצמם, אלא גם להשיב את הבן האובד – כלומר, את ישראל.

רבים מן הרבנים, לא רק בישראל אלא גם בתפוצות, וגם יהודים מלומדים ומסורתיים שאינם רבנים, הועמדו על-ידי אלוהים כדי להראות בפועל שיהודים – בין אם אורתודוקסים ובין אם לא – אינם צריכים לחשוש מלהתקרב אל ישוע. להפך: ישוע מעולם לא בא לבטל את היהדות, מעולם לא בא לעקור את השורשים היהודיים, מעולם לא בא לבטל את החוקים, כפי שאמר בעצמו.

מתתיהו ה': י"ז

אֶל־תִּדְּמֻּוּ כִּי בָאתִי לְהַפֵּר אֶת־הַתּוֹרָה אוּ אֶת־דִּבְרֵי הַנְּבִיאִים לֹא בָאתִי לְהַפֵּר כִּי אֶם־לְמַלֵּאת:

האם התורה שנתנה למשה ותרי"ג המצוות שייכות לגויים?

האם הנביאים הם גויים?

לא. התורה, המצוות והנביאים הם של היהודים, והם עצמם יהודים.

לכן, כאשר ישוע אומר שהוא בא לקיים ולא לבטל, הוא מצהיר בקול ברור וחד:

"אני יהודי! ואם אני יהודי – אני מקיים את כל חוקי משה וכל המצוות!"

מכאן, שאין דבר יהודי יותר מאשר להאמין בישוע.

בעצם, כאשר אנו דוחים את ישוע, אנו מקיימים את המצוות רק באופן חלקי. שהרי אם כל הנבואות וכל

הכתובים מצביעים על ישוע ומתארים אותו כמשיח, וכשהוא המשיח – זה שה' שלח כדי לגאול את עמו מן החטא – אז בדחיית ישוע איננו דוחים רק אותו, אלא גם את הדבר היקר ביותר שבא לתת לנו: ישועה וגאולה.

מדוע, לדעתך, שמו ישוע?

שימי לב שהמשיח אמר שהוא בא אל היהודים.

אם הבשורה הייתה בעלת מקור גויי, האם את חושבת שהמשיח היה אומר את הדברים הבאים לאישה השומרונית?

יוחנן ד': כ"ב

אַתֶּם מְשַׁתָּחוּם אֶל־אִשָּׁר לֹא יִדְעֶתֶם וְאַנְחֵנוּ מְשַׁתָּחוּם
אֶל־אִשָּׁר יִדְעֵנוּ כִּי הִישׁוּעָה מִן־הַיְּהוּדִים הִיא:

אלוהים ידע הכול מתחילה, עוד לפני בריאת העולם. וכשהוא ידע שעמנו, העם היהודי, יתקשה מאוד לקבל את המשיח כמושיעו, הוא דאג להבהיר זאת היטב – נוסף על אינספור ההוכחות המתארות בפרטי־פרטים את כל מה שמימש דרך הנבואות שבתנ"ך – עלידי עוד שתי הוכחות חותכות, שלא ניתן לערער עליהן, כדי להחתים את חותמו שהוא אכן דיבר על ישוע.

והוכחה זו ניתנת דרך הקבלה – הגימטריה.

לכן אלוהים יצר גם את המדע הזה: כדי ללמד אותנו על האמת, כך שלאחר שיוצגו העובדות באמצעותו, כמו מנהל החותם בחותמת על חבילה למשלוח, נוכל לחדול

ינון תלמידי תורה

מן הניסיון להפריך – ולקבל בלב פתוח את האמת שאלוהים, ברחמיו, שלח אליך.

כל יהודי יודע שהצדיקים אמרו ש"ינון" הוא אחד משמות המשיח, המופיע בתהילים ע"ב:י"ז.

כאשר מחשבים בגימטריה את השם "ינון" ואת השם "ישוע", אנו מגלים שלשניהם אותו ערך סופי – 8. אין זה מקרה שהאות הראשונה היא יו"ד; אלוהים עשה זאת בכוונה, כדי לרמוז לנו על המשיח.

גימטריה של שמות המשיח:

ינון

$$י = 10, נ = 50, ו = 6, ן = 50$$

$$8 = 1+1+6 \rightarrow 116 = 10+50+6+50$$

ישוע

$$י = 10, ש = 300, ו = 6, ע = 70$$

$$1+7 \rightarrow 17 = 3+8+6 \rightarrow 386 = 10+300+6+70$$
$$8 =$$

הגילוי שאני עומד לחלוק איתך כעת הוא עוצמתי מאוד, לכן הכני את לבך.

השם ישוע טמון בתוך השם הקדוש של ה' – יהוה – ואוכיח זאת באמצעות הגימטריה.

$$י = 10, ה = 5, ו = 6, ה = 5$$

$$? \rightarrow 26 = 10+5+6+5$$

זהו מספר המשיח:

8!

כשם שהמילה "מלך" מתייחסת למלכות אנושית, כדי לציין מלכות עליונה אנו מוסיפים לה את ה" הידיעה – "המלך". וכאשר מחשבים את הגימטריה של "המלך", אנו מגלים שהיא מצביעה גם על שמו הקדוש של אלוהים וגם על ישוע.

המלך

$$500 = \text{ה}, 40 = \text{מ}, 30 = \text{ל}, 5 = \text{ך}$$

$$1+7 \rightarrow 17 = 5+7+5 \rightarrow 575 = 5+40+30+500$$
$$8 =$$

ושם ה' הקדוש, ברוך הוא, ושם המשיח – שניהם מובילים לאותה תוצאה:

יהוה

$$5 = \text{ה}, 6 = \text{ו}, 5 = \text{ה}, 10 = \text{י}$$

$$8 = 2+6 \rightarrow 26 = 10+5+6+5$$

ישוע

$$70 = \text{ע}, 6 = \text{ו}, 300 = \text{ש}, 10 = \text{י}$$

$$1+7 \rightarrow 17 = 3+8+6 \rightarrow 386 = 10+300+6+70$$
$$8 =$$

יגון תלמידי תורה

ובכך מתברר בפועל שאלוהים קבע ונתן את הכתר למשיח.

כתר

$$כ = 20, ת = 400, ר = 200$$

$$8 = 6+2+0 \rightarrow 620 = 20+400+200$$

אלוהים הוא יוצר "שפת התכנות" של התוכנית הזאת, הנקראת חיים. הוא ברא אותה כך, שגם אם יבוא מישו וינסה להשחית את המערכת באמצעות "וירוס" של כפירה, המנסה להסתיר את האמת על ישוע – אורו של הקדוש, ברוך הוא, ימשיך לזרוח דרך המשיח.

מדוע אור ה' זורח דרך ישוע דווקא כאשר מנסים לפגוע בשמו ולהמעיט בערכו?

מהו הערך של האות יו"ד?

10 היא התשובה.

מהו המספר הדרוש למניין בבתי הכנסת?

10 היא התשובה.

מפני ש-10 הוא מספר השלמות, 10 הוא מספר השם. ואם 10 הוא מספר השם, אז כאשר מנסים לבזות את שמו של ישוע ולהפוך אותו ל"ישו", כפי שרבים מבני עמנו עושים, עדיין מתקבל המספר 10.

ישו

$$י = 10, ש = 300, ו = 6$$

$$10 = 3+1+6 \rightarrow 316 = 10+300+6$$

זה כאילו אלוהים אומר:

ילדיי, אתם יכולים לנסות לבזות את זה ששלחתי, אבל הוא נושא את החותמת שלי; לכן אין טעם לנסות להמעיט בערכו, כי עד האות האחרונה תמיד יתברר ששמו של ישוע טמון בתוך שמי!

עד עכשיו דיברנו על ביאתו הראשונה של המשיח כבן-יוסף, העבד הסובל; עכשיו נדבר על ביאתו השנייה של המשיח, בן-דוד – המלך על כל הארץ.

אין זה מקרה שב־י"ג ביוני 2025 קרא צבאנו למבצע נגד אויבתנו איראן בשם "עליית האריה".

"עליית האריה" – מבלי לדעת, אלוהים השתמש בהם כדי לרמוז על עלייתו הקרובה של המשיח, שלא יבוא עוד ככבש לקרבן, אלא כאריה טורף, לטרוף את כל אלה שביזו אותו.

ראשית הוא בא להביא פיוס באמצעות הקרבתו, כפי שכתוב:

ישעיהו נ"ג:ה'

“וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעָנוּ מִדָּפָא מִעֲוֹנוֹתֵינוּ מוֹסֵר שְׁלוֹמָנוּ עָלֵינוּ וּבְחִבְרָתוֹ נִרְפָּא-לָנוּ:”

כעת, כאריה – כלומר כמשיח בן־דוד, המלך – הוא יבוא לבצע משפט ולטרוף את כל אלה שדחו אותו.

זכריה י"ב:י"א–י"א

וְשִׁפְכְתִּי עַל־בֵּית דָּוִיד וְעַל יוֹשֵׁב יְרוּשָׁלַם רֶוַח חֵן וְתַחֲנוּנִים וְהִבִּיטוּ אֵלַי אֶת אַשְׁר־דָּקְרוּ וְסָפְדוּ עָלָיו כְּמִסְפַּל עַל־הַיָּחִיד וְהִמָּר עָלָיו כְּהִמָּר עַל־הַבְּכוֹר:

בַּיּוֹם הַהוּא יִגָּדַל הַמִּסְפָּל בִּירוּשָׁלַם כְּמִסְפַּד הַדֹּד־רֵמּוֹן בְּבִקְעַת מִגְדּוֹן:

שימי לב כמה ברור בפסוקים הללו שהמשיח מדבר ישירות אל היהודים, שעד היום דחו את מותו – זה שהיה עליו לסבול כדי לטהר את חטאינו – כאשר הוא מצטט: "והביטו אלי, את אשר דקרו".

ואז נאמר עליו:

"וְסָפְדוּ עָלָיו כְּמִסְפַּל עַל־הַיָּחִיד וְהִמָּר עָלָיו כְּהִמָּר עַל־הַבְּכוֹר:"

הם יבכו, מפני שיבינו שלא רק שכפרו כל חייהם בישועה, אלא התעקשו על כך עד הקץ.

שימי לב לעוד פסוק המדבר על משיח בן־דוד, המלך:

תהילים מ"ה:ד'–ח'

תִּגְוֹר־סִרְבָּךָ עַל־יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדָךְ וְהַדָּרְךָ:

וְהַדָּרְךָ | צֶלַח רָכַב עַל־דְּבַר־אַמַּת וְעִנְיָה־צָדִק וְתוֹרָךְ נוֹרְאוֹת יְמִינֶךָ:

ינון תלמידי תורה

חֲצִיךָ שְׁנוֹנִים עָמִים תַּחְתֶּיךָ יִפְּלוּ בְּלֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ:

רבים מבני עמנו מייחלים בכל לבם לביאת המשיח; אך אילו ידעו מה צפוי להם על שדחו אותו, ודאי היו מאמינים.

אתה, אחי היקר, באמת מייחל לביאת המשיח?

אם כן, קרא את הקטע הבא וחשוב שוב:

עמוס ה': י"ח-כ'

הוֹי הַמִּתְאַנִּים אֶת-יְוֹם יְהוָה לְמַהֲגָה לָכֶם יוֹם יְהוָה הוּא-
תִּשְׁפָּה וְלֹא-אֹר:

כַּאֲשֶׁר יָנוֹס אִישׁ מִפְּנֵי הָאָרֶץ וּפָגְעוּ הָלֵב וּבָא הַבִּיַּת וְסָמָךְ
יָדוֹ עַל-הַסֵּקִיר וּנְשָׁכוּ הַנָּחָשׁ:

הֲלֹא-תִשְׁפָּה יוֹם יְהוָה וְלֹא-אֹר וְאָפַל וְלֹא-נִגָּה לּוֹ:

האם אנחנו אלה שמחליטים מה הכתובים צריכים ללמד אותנו?

ישעיהו מ"ה: ט'

הוֹי רַב אֶת-נִצְרוֹ תַרְשׁ אֶת-חַרְשֵׁי אֲדָמָה הֵיאֵמַר חֲמֹר
לִי־צֹרֹ מִה־תַּעֲשֶׂה וּפְעֹלָהּ אִי-יָדַיִם לּוֹ:

או במילים אחרות:

"האם יאמר החומר ליוצרו: מי הוא המשיח הזה ששלחת לנו?"

גם אם נלך לאיבוד ביער ואוחזים בידינו מצפן, אם איננו יודעים כיצד להשתמש בו – אין בו תועלת; נלך לאיבוד ונמות מחיות טרף ומרעב, נכון?

כך גם כאן: להיות יהודי, להתפלל שחרית, מנחה וערבית מדי יום, לשמור שבת ולקיים את כל החגים – כל אלה לא יהיו חשובים כליכך בעיני אלוהים ללא משיחו.

אינני אומר שאלוהים מלמד אותנו לנטוש את השבת, את החגים היהודיים ואת החוקים היהודיים – חס וחלילה.

אבל לא אני, אלא אלוהים עצמו, היה חריף מאוד בדבריו אל עמנו, והראה שאיננו מרוצה מן האופן שבו היהודים שמרו שבת, שמרו חוקים וחגים, כפי שנראה להלן:

עמוס ה': כ"א–כ"ג

שָׁגַאתִי מֵאֲסֹתַי חֲגִיגָתְךָ וְלֹא אָרִיס בְּעֲצֹרֹתֶיךָ:

כִּי אִם־תַּעֲלוּ־לִי עֹלֹת וּמִנְחֹתֶיךָ לֹא אֶרְצֶה וְשִׁלָּם מְרִיאֶיכֶם לֹא אֶבִּיט:

הִסֵּר מַעֲלִי הַמֶּזֶן שְׂרִיד וְזִמְרַת נִבְלִיד לֹא אֶשְׁמָע:

ודאי אתה שואל את עצמך:

"אני מתפלל שחרית, מנחה וערבית בכל יום, מניח תפילין בבוקר, לובש ציצית יום־יום, שומר שבת וכל החגים, משתדל לקיים את תרי"ג המצוות – איך יכול להיות שאלוהים כועס עליי?"

תראה כמה אלוהים "מרוצה" מאיתנו:

ישעיהו א': י"ג-ט"ז

י"ג לֹא תוֹסִיפוּ הִבִּיא מִנְחַת-שָׁנָא קִטְרֶת תוֹעֵבָה הִיא לִי
חֹדֶשׁ וְשַׁבָּת קָרָא מִקְרָא לֹא-אוּכַל אֲנִי וְעֲצָרָה:

י"ד חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שָׁנָא נִפְשִׁי הֵנּוּ עָלַי לְטָרַח
נִלְאַתִּי נִשְׂא:

ט"ו וּבִפְרֹשְׁכֶם פִּיכֶם אֲעֲלִים עֵינִי מִכֶּם גַּם כִּי-תִרְכּוּ
תִּפְלֶה אֵינֶנִּי שְׁמַע יְדֵיכֶם דְּמִים מְלֹאוּ:

ט"ז רַחֲצוּ הַזְכּוֹ הִסִּירוּ רָע מֵעַלְלֵיכֶם מִגֵּד עֵינֵי חֲדָלּוּ
הָרָע:

(בגלל דחיית ישוע – כשם שאחיו של יוסף חפצו במותו וניסו להורגו – גם אנחנו "הורגים" את המשיח בדחייתנו אותו. זה מה שמעורר את חמת אלוהים. לכן הוא איננו מרוצה מן האופן שבו אנו שומרים שבת וחגים, מפני שאנו עושים זאת בלי המשיח ישוע בלבנו.)

לכן הוא אומר שידינו מלאות דם: כשם שאחיו של יוסף ניסו להרוג את אחיהם, כך אנחנו הורגים את המשיח בכל פעם שאנו דוחים אותו.

איך ייתכן שאני מכעיס את אלוהים, אם אני משתדל לשמור את כל מצוותיו?

התשובה פשוטה: אילו היית עוטה ציצית עם ישוע, מניח תפילין עם ישוע, שומר שבת עם ישוע, מקיים את החגים עם ישוע, ומקיים את כל המצוות עם ישוע – אז

אלוהים היה מרוצה מאוד. כי ישוע הוא קיומו המלא של כל מה שנכתב.

מתתיהו ה':י"ז

“אַל־תִּדְמוּ כִּי בָאתִי לְהַפֵּר אֶת־הַתּוֹרָה אוֹ אֶת־דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים לֹא בָאתִי לְהַפֵּר כִּי אֶם־לְמַלְאֵת:”

לכן חזרת המשיח תהיה זמן של חושך: הוא כהן, הגשר בינינו לבין אלוהים לטיהור חטאינו, כפי שהכוהנים עמדו בין העם לבין אלוהים. לא צריך להיות חכם גדול כדי להבין מה יהיה גורלנו אם נדחה אותו, כאשר אלוהים קדוש, קדוש, קדוש.

נזכה לישועה רק אם נפתח את לבנו לאמת.

וישוע אמר:

יוחנן י"ד:ו'

וַיֹּאמֶר אֵלָיו יֵשׁוּעַ אֲנֹכִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֱמֶת וְהַחַיִּים לֹא־יָבֹא אִישׁ אֶל־הָאָב בְּלֹתִי עַל־יָדִי: (פֶּהוּ וְקָרְבָּן)

אם נזכה לישועה אך ורק כשנפתח את לבנו לאמת, וישוע אמר שהוא הדרך אל האמת, ואף האמת עצמה – אז אם לא נאמין באמת, אמת אומר לכם: לא יהיה לכם חלק בירושלים של זהב שתיבנה בדורנו, אלא תישארו בחוץ לעולמים.

בעוד כמה שנים, רבים ימצאו את מקומם בגיהנום, ומעטים בלבד ייכנסו לירושלים החדשה, מפני שרובם מקשיחים את לבם מפני רוח החוכמה. ואני מקווה

שאתה, אחי היקר, לא תהיה ביניהם, כדי שנוכל לשמוח יחד – יחד עם אחים ואחיות יהודים ויהודיות בישראל וברחבי העולם שכבר גילו את האמת הזאת ופתחו את לבם, ולכן יזכו לשבת הנצחית.

להיות יהודי ולהשתדל לשמור את כל המצוות – לא יושיע איש, אם דחית את המצווה העיקרית: להאמין במשיח המתואר בכל התנ"ך. (סליחה, אבל אינני סבור שזו החלטה נבונה.)

אשאל אותך: מי יכול להוביל אותנו לגיהנום – הרבנים והצדיקים, או אלוהים?

מי נתן את החוקים כדי שנוכל ליהנות מן העולם הבא – הרבנים והצדיקים, או אלוהים?

מי קובע מהי האמת הכתובה בכתובים – הרבנים והצדיקים, או אלוהים?

מי גדול דיו כדי להושיע או לגזור דין על נשמה מן השאול – הרבנים והצדיקים, או האלוהים שהשרה והדריך את הצדיקים והנביאים?

ומי בידו הכוח לדון את אלה שאינם מקבלים את ההוראות שניתנו על-ידי נביאיו – הרבנים והצדיקים, או אלוהים?

לכן, אחי היקר, אל תירא ממה שאחרים עלולים לומר, כי כך מדברת מילת אלוהים:

ירמיהו י"ז:ה'

“כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי אֶרֶץ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּאֵלִים וַיִּשָּׂם בְּשׁוֹר
זֶרְעוֹ וּמִן־יְהוָה יִסּוּר לָבוֹ:”

אין שום דרך להעלות את נשמותינו מן השאול – וגם
לא את נשמות יקירינו – עלידי אמירת קדיש אחרי
שכבר נזרקו לשאול.

זוהי מלכודת של היריב, שנועדה להרחיק אותנו מדרך
האמת, תוך מחשבה שנוכל להיוושע לאחר המוות.

המקום היחיד שבו נשמתנו יכולה להתרומם – הוא כאן,
בחיים האלה, על האדמה הזאת.

איך עושים זאת?

מאמינים באמת.

אולי חשבת:

האם לא נכון שטיקון עולם וצדקה – מעשים טובים
ונתינה – מרוממים את נשמתנו ומחזקים את הקשר
שלנו עם אלוהים בחיינו?
תלוי.

אם הדברים נעשים בלב טהור וכנה – כן.

אבל כאשר אנו דוחים את הדרך שאלוהים הראה לנו
כדי להיוושע מן השאול – את ישוע (שהרי הוא עצמו
אמר שהוא הדרך לחיים) – אז מעשי חסד יכולים אמנם
להביא ברכה של עושר גשמי, כן.

אבל האם העושר הגשמי הוא נצחית?

הרי נשמתנו נצחית!

לכן בלי המשיח העושר הוא כקש ברוח – הוא חולף. העושר הגדול ביותר שיש לנו הוא ללכת עם אלוהים, וכדי ללכת עם אלוהים עלינו לשמור את כל מצוותיו. וישוע הוא כאבן הפינה של הבניין; אם שומרים על הכול, אך חסרה האבן הזאת – כל הבניין קורס.

וכשם שנשמתנו נצחית, כך גם השמחה והסיפוק בעולם הבא כאשר אנו מקבלים את ישוע בלבנו, כי ישוע הוא קיום ההבטחה שבבראשית ג':ט"ו – הוא זה שדרך על ראש הנחש וריפא את פצעינו.

לעומת זאת, כשאנו סוגרים את לבנו בפני ישוע, כשם שבקבלתו נזכה לשכר, כך בדחייתו נזכה: לסבל, ייסורים, עצב, ייאוש, חרדה וחרטה נצחיים.

לא חרטה כמו זו שבזמן חיינו אנו יכולים לשוב בתשובה ולחזור אל אלוהים, אלא חרטה נצחית – כי בשאול ניזכר בכל ההזדמנויות שהיו לנו, איך אלוהים השתמש בעבדיו כדי להוכיח לנו, ואנחנו הקשינו את לבנו, ובגלל זה מצאנו את עצמנו במקום החושך, הייסורים והסבל, מופרדים מאהבת אלוהים בגלל אי-ציותנו, מפני שהעדפנו שוב את עצת הנחש.

בגיהנום אין יותר מקום לתשובה.

הזמן לשוב בתשובה הוא עכשיו!

איננו נושעים על-ידי מעשינו, אלא על-ידי אמונתנו.

חבוקק ב': ד'–ה'

הִנֵּה עֲפֹלָה לֹא־יִשְׁתָּרָה נִפְשׁוֹ בּוֹ וְצַדִּיק בְּאַמוּנָתוֹ יִתְּנָה:

החטא, ששורשיו מצויים בספר בראשית, גזר עלינו את השאול; אבל הבשורה הטובה היא שאלוהים רחמן, והוא נתן לנו הזדמנות לכרות עמו ברית חדשה, המאפשרת לנו לתקן את הברית שנשברה בגן־עדן, וכך להבטיח את כניסתנו לעולם הבא.

ירמיהו ל"א: ל"א–ל"ב

הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה וְכָרַתִּי אֶת־בְּרִית יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּרִית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה:

לֹא כַּבְרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת־אֲבוֹתָם בְּיוֹם הַחֲזִיקִי בְיָדָם לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲשֶׁר־הִלָּמָה הִפְּרוּ אֶת־בְּרִיתִי וְאֲנֹכִי בָּעַלְתִּי בָם נְאֻם־יְהוָה:

כשתפתח את לבך לאמת הזאת, תראה את ההבטחה הזו מתגשמת בחיידך:

יחזקאל ל"ו: כ"ו–כ"ז

“וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסְרֹתִי אֶת־לֵב הָאֵבֶן מִבְּשָׁרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר:

וְאֶת־רוּחִי אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר־בְּחַקִּי תִלְכּוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעָשִׂיתֶם:

זכור שקראנו קודם שהצדיקים חיים באמונה.

לכן השתמש בהכוונה שאלוהים נותן לך באמצעות מצפן הנבואות, ובחר מה יהיה גורלך; כי בתוך ארבע שנים, או שתהיה בירושלים של זהב – או בגיהנום.

הנה המצפן שילמד אותך באיזו דרך עליך ללכת כדי לבחור את יעדך: הנה הנבואות המשיחיות.

נבואות משיחיות

המשיח ייוולד בבית-לחם

נבואה בתנ"ך

מיכה ה':א'

וְאַתָּה בֵּית־לֶחֶם אֶפְרַתָּה צָעִיר לֵהְיוֹת בְּאַלְפֵי יְהוּדָה מִמָּוֶלָה לִי יֵצֵא לְהָנוֹת מוֹשֵׁל בְּיִשְׂרָאֵל וּמוֹצָאֲתוֹ מִקֶּדֶם מִיַּמי עוֹלָם:

התגשמות הנבואה בברית החדשה

מתתיהו ב':א'

וַיְהִי בִימֵי הוֹרְדוֹס הַמֶּלֶךְ כְּאֲשֶׁר נוֹלַד יֵשׁוּעַ בְּבֵית־לֶחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ מְגוֹשִׁים מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם יְרוּשָׁלַיִם:

מתתיהו ב':ג'-ו'

ג' וַיְהִי כְשֶׁמַּע הוֹרְדוֹס הַמֶּלֶךְ אֶת־דְּבָרֵיהֶם וַיִּחְרַד הוּא וְכָל־יְרוּשָׁלַיִם עִמּוֹ:

ד' וַיִּקְהַל אֶת־כָּל־רֹאשֵׁי הַכֹּהֲנִים וְסוֹפְרֵי הָעָם וַיִּשְׁאַל אֹתָם לֵאמֹר אֵיפֹה יוֹלַד הַמָּשִׁיחַ:

ה' ויאמרו לו בבית-לחם יהודה פיי־כן כתוב ביד הנביא:
ו' ואתה בית-לחם ארץ יהודה אינך צעיר באלפי יהודה
פי ממך יצא מושל אשר ירעה את-עמי ישָׁרָאֵל:"

המשיח יהיה נביא כמו משה רבנו

נבואה בתנ"ך

דברים י"ח:י"ח–י"ט

י"ח נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוֹד ונתתי דברי
בפיו ודבר אליהם את כל-אשר אצונו:

י"ט והיה האיש אשר לא-ישמע אל-דברי אשר ידבר
בשמי אנכי אֶדְרֹשׁ מֵעַמּוֹ:"

התגשמות בברית החדשה

יוחנן ז':מ'–מ"א

מ' וכששמעו אנשים מן-העם את הדבר הזה אמרו:
באמת זה הנביא:

מ"א אחרים אמרו: זה המשיח:

המשיח היה צריך להיכנס לירושלים רכוב על חמור

נבואה בתנ"ך

זכריה ט':ט'

ט גילי מאד בת-ציון הריעי בַּת יְרוּשָׁלַם הִגָּה מִלְכָּךְ יְבוֹא
לָךְ צִדִּיק וְנוֹשָׁע הוּא עָנִי וְרֹכֵב עַל-חֲמֹר וְעַל-עֵזִר כָּן-
אתנות:"

התגשמות בברית החדשה

מתתיהו כ"א:א'-ט'

בְּאִשֶּׁר קָרְבוּ לִירוּשָׁלַם וּבָאוּ לְבֵית פִּגְמֵי לְהַר הַצִּיִּתִּים, יֵשׁוּעַ שָׁלַח שְׁנֵי תַלְמִידִים וְאָמַר לָהֶם: לָכוּ לִכְפֹּר לְפָנֵיכֶם וּמִיד תִּמְצְאוּ חֲמוּרָה וְעִיר עֲמָה, כְּרוּכִים: הַתִּירוּם וְהִבִּיאוּם אֵלַי. וְאִם אֵי מִי יֹאמֶר אֲלֵיכֶם מָה תַעֲשׂוּן, אָמְרוּ: "אֲדוֹנֵינוּ צָרִיד לָהֶם", וּמִיד יִשְׁלָחֵם. וַיְהִי כֹל זֹאת לְמֵלֵא אֶת הַכְּתוּב עַל יְדֵי הַנְּבִיא: "אֲמָרִי לִבְת צִיּוֹן: הִנֵּה מֶלֶכְךָ יָבוֹא לָךְ עָנִי וְרֹכֵב עַל חֲמֹר וְעַל עִיר בֶּן אֲתוֹנוֹת". וַיֵּלְכוּ הַתַּלְמִידִים וַעֲשׂוּ בְּאִשֶּׁר צִוָּם יֵשׁוּעַ, וַיְבִיאוּ אֶת הַחֲמוּרָה וְאֶת הָעִיר; וַיְשִׁימוּ עֲלֵיהֶם אֶת מַעְלִיֵּיהֶם, וַיֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם. וְרַבִּים מִן הָעָם פָּרְשׂוּ אֶת מַעְלִיֵּיהֶם בַּדֶּרֶךְ, וְאַחֲרֵים כָּרְתוּ עֲנָפִים מִן הָעֵצִים וּפָרְשׂוּ בַּדֶּרֶךְ. וְהָעָם שָׁהַלְדָּ לְפָנָיו וְאֵלֶּה שָׁהַלְכוּ אַחֲרָיו קָרְאוּ: "הוֹשַׁעֲנָא לָבֵן דָּוִד! כְּרוּד הִבָּא בְּשֵׁם יְהוָה! הוֹשַׁעֲנָא בְּמְרוֹמִים

הַמְשִׁיחַ הִיָּה אֲמֹר לְהִידְחֹת עַל יְדֵי עַמּוֹ שְׁלוֹ

נְבוּאָה בַתנ"ךְ

יֵשׁעִיהוּ נ"ג:א-ג

א מִי הָאֲמִין לְשִׁמְעַתְגּוּ וּזְרוּעַ יְהוָה עַל־מִי נִגְלָתָה:

ב וַיַּעַל כִּיּוֹנָק לְפָנָיו וּכְשִׁרְשֵׁל מֵאֲרֶץ צִיָּה לֹא־תֵאָר לּוֹ וְלֹא הִדָּר וְנִרְצָהוּ וְלֹא־מִרְאָה וְנִחְמָדָהוּ:

ג נבזה ונחל אישים איש מכאבות וידוע חלי וכמסתגר
פנים מפניו נבזה ולא חשבנהו:

התגשמות בברית החדשה

יוחנן י"ב:ל"ז-מ"ג

ואף שעשה לפניהם אותות רבים כל כך, לא האמינו בו.
למלא את דבר ישעיהו הנביא: "יהנה מי האמין
לשמועתנו וזרוע יהנה על מי נגלתה?" לכן לא יכלו
להאמין, כי ישעיהו עוד אמר: "השמיע לבם וינקש את
עיניהם, פן יראו בעיניהם ובלבבם לא יבינו." את
הדברים האלה אמר ישעיהו מפני שראה את כבודו (של
ישוע) ודבר עליו. רבים מן הראשים האמינו בו, אבל לא
התנדו בו מפני הפרישים, כדי שלא יוציאום מן הקנסת.
כי אהבו את כבוד האדם יותר מכבוד אלהים:

המשיח היה צריך להיבגד על ידי אחד מתלמידיו

נבואה בתנ"ך

תהילים מ"א:י'

י גם-איש שלומי | אשר-בטחתי בו אוכל לחמי הגדיל
עלי עקב:

התגשמות בברית החדשה

מרקוס י"ד:י"ז-כ'

ויהי בערב ויבא עם-שנים העשר: ניסבו ויאכלו ויאמר
ישוע אמן אמר אני לכם אחד מכם ימסרני והוא אכל

אתי: ויחלו להתעצב ויאמרו אליו זה אחר זה הכי אני
הוא: ויען ויאמר אליהם אחד משנים העשר הוא הטבל
עמי בקערה:

**המשיח היה אמור להימכר בעד שלושים מטבעות
כסף**

נבואה בתנ"ך

זכריה י"א:י"ב

ואמר אליהם אם טוב בעיניכם הכו שכרי ואם-
לא | חזקו וישקלו את-שכרי שלשים כסף:

התגשמות בברית החדשה

מתתיהו כ"ו:י"ד-ט"ו

וילך אחד משנים העשר ושמו יהודה איש-קריות אל-
ראשי הכהנים: ויאמר מה-תתנו לי ואמסרנו בידכם
וישקלו-לו שלשים כסף:

המשיח היה צריך לשתוק מול מאשימיו

נבואה בתנ"ך

ישעיהו נ"ג:ז'

גִּישׁ וְהוּא נִעְנֶה וְלֹא יִפְתַּח־פִּי כִּשְׁה לְטַבַּח יוֹכֵל וְכַרְחַל
לִפְנֵי גִזְיָה נְאֻלָּמָה וְלֹא יִפְתַּח פִּיו:

התגשמות בברית החדשה

מתתיהו כ"ז:י"ב-י"ד

"וַיֵּשׁוּעַ הָעָמֵד לִפְנֵי הַגָּמוֹן וַיִּשְׁאַלְהוּ הַהֲגֵמוֹן לֵאמֹר
הֲאֵתָה הוּא מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים וַיֹּאמֶר יֵשׁוּעַ אֵתָה אֲמַרְתָּ:
וְרֹאשֵׁי הַכְּהֻנִּים וְהַזִּקְנִים דָּבְרוּ עָלָיו שְׂטָנְתֶּם וְהוּא לֹא־
עָנָה דָּבָר: וַיֹּאמֶר אֵלָיו פִּילָטוֹס הַאִינְךָ שֹׁמֵעַ כַּמָּה הֵם
מַעֲבִידִים בָּךְ: וְלֹא עָנָהוּ אַף־דָּבָר אֶחָד וַיִּתְּמָה הַהֲגֵמוֹן עַד־
מָאֵד:"

המשיח ינפצע, והוכה

נבואה בתנ"ך

ישעיהו נ':ו'

גוֹי בָּתָתִּי לְמַכִּים וּלְחַזֵּי לְמַרְטִים פָּנָי לֹא הִסְתַּרְתִּי מִכָּלִמּוֹת
וְרֶק:

איכה ג':ל'

יָתֵן לְמַכָּהוּ לְחֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֶרֶףָה:

התגשמות בברית החדשה

מתתיהו כ"ו:ט"ז

וַיִּרְקוּ בְּפָנָיו וַיִּכּוּהוּ בְּאַגְרוֹף וְאַחֲרֵים הִכּוּהוּ עַל־הַלְחִי:

מתתיהו כ"ז:ל'

וַיִּרְקוּ בּוֹ וַיִּקְחוּ אֶת־הַקֶּנֶה וַיִּכּוּהוּ עַל־רֹאשׁוֹ:

המשיח היה יש לעווג

נבואה בתנ"ך

תהילים כ"ב:ז'-ח'

ז ואֲנִכִּי תוֹלַעַת וְלֹא-אִישׁ חֲרַפְתָּ אֶדָם וּבְנוֹי עָם:

ח כָּל-רָאִי יִלְעָגוּ לִי יִפְטִירוּ בְשִׁפָּה יִגְיַעוּ רֹאשׁ:

התגשמות בברית החדשה

מתתיהו כ"ז:ל"ט-מ"ג

וְהַעֲבִירִים גִּדְּפוּ אוֹתוֹ וַיִּגְיַעוּ אֶת-רֹאשׁוֹ: וַיֹּאמְרוּ אֵתָה
הַהֵרֶם אֶת-הַהֵיכָל וּבִנְהוּ בְּשִׁלְשֶׁת יָמִים הַזֶּה לְנִפְשָׁךְ
וְאִם בְּוִי-הָאֱלֹהִים אֵתָה רִדָּה מִן-הַצְּלוּב: וְכֵן הִלְעִיגוּ גַם-
רֹאשֵׁי הַכֹּהֲנִים עִם-הַסּוֹפְרִים וְהַזִּקְנִים לֵאמֹר: אֶת-אַחֲרִים
הַזֹּשִׁיעַ וְלַעֲצָמוֹ לֹא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ (אִם-) מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הוּא
יִרְדָּנָא עִתָּה מִן-הַצְּלוּב וְנֹאמִין בּוֹ: כְּטַח בְּאֱלֹהִים עִתָּה
יִפְלֹטְהוּ אִם-חֲפִץ בּוֹ כִּי אָמַר בְּוִי-הָאֱלֹהִים אֲנִי:

":

המשיח היה צריך למות על הצלב

נבואה בתנ"ך

ישעיהו נ"ג:ה'

וְהוּא מִחֻלָּל מִפְשָׁעוֹ מְדַבָּא מַעֲוֹנָתֵינוּ מוֹסֵר שְׁלוֹמֵנוּ עָלָיו
וּבְחִבָּתוֹ נִרְפָּא-לָנוּ:

תהילים כ"ב:י"ז

כִּי סִבְבוּנִי כְּלָבִים עֲדַת מְרַעִים הִקִּיפוּנִי כְּאֲרִי גָדִי וְרֹגְלִי:
הַתְּגַשְׁמוֹת בְּבֵרִית הַחֲדָשָׁה:

מתתיהו כ"ז:ל"א

וְאַחֲרֵי הַתְּלוּצָצִים בּוֹ הִפְשִׁיטוּ אוֹתוֹ אֶת־הַמָּעִיל וַיִּלְכְּשֻׁהוּ
אֶת־בִּגְדָיו וַיּוֹבִילָהוּ לְצֹלֵב:

המשיח היה צריך למות עם הפושעים

נבואה בתנ"ך

ישעיהו נ"ג:י"ב

לֵכֶן אֶחְלַק־לּוֹ כְּרִבִּים וְאֶת־עֲצוּמִים יַחְלַק שָׁלֹל תִּפְחַת אֲשׁוּר
הַעֲרָה לַמֶּנֶחַ נִפְשׁוֹ וְאֶת־פִּשְׁעִים נִמְנָה וְהוּא חֹטֵא־רִבִּים
נִשְׂאָ לַפִּשְׁעִים יִפְגִּיעַ:

התגשמות בברית החדשה

מתתיהו כ"ז:ל"ח

וַיִּצְלְבוּ אוֹתוֹ שְׁנֵי פְרִיצִים אֶחָד מִיְּמִינוֹ וְאֶחָד מִשְׁמָאלוֹ:

המשיח היה צריך לשתות חומץ עם מרה

נבואה בתנ"ך

תהילים ס"ט:כ"ב

וַיִּתְּנוּ בִּבְרוֹתַי רֹאשׁ וְלִצְמָאִי יִשְׁקוּנִי חֲמִץ:

התגשמות בברית החדשה

יוחנן י"ט: כ"ח-ל'

וַיְהִי מֵאַחֲרֵי־כֵן כְּאֲשֶׁר יָדַע יֵשׁוּעַ כִּי כָּבֹד נִעֲשֶׂה הַכֹּל לְמַעַן
יִמְלֹא הַכְּתוּב כִּלּוֹ אָמַר צִמְאָתִי: וְשֵׁם־כָּלִי מְלֵא חֶמֶץ
וַיִּטְבְּלוּ סְפוּג בַּחֶמֶץ וַיְשִׂימוּ עַל־אָזְנוֹ וַיִּקְרִיבוּ אֶל־פִּיו:
וַיִּקַּח יֵשׁוּעַ אֶת־הַחֶמֶץ וַיֹּאמֶר כֵּלָה וַיֵּט אֶת־רִאשׁוֹ וַתֵּצֵא
רוּחוֹ:

הטילו גורלות על בגדי המשיח

נבואה בתנ"ך

תהילים כ"ב: י"ט

יִחְלְקוּ בְּגָדֵי לְהֶם וְעַל־לְבוּשֵׁי יַפְּילוּ גּוֹרָל:

התגשמות בברית החדשה

יוחנן י"ט: כ"ג-כ"ד

וַיְהִי כְּאֲשֶׁר צָלְבוּ אֲנָשִׁי הַצָּבָא אֶת־יֵשׁוּעַ וַיִּקְחוּ אֶת־בְּגָדָיו
וַיַּחְלְקוּם לָאֲרָבָעָה חֲלָקִים חֲלָק לְאִישׁ וְגַם אֶת־כְּתָנִיתוֹ
וַהֲפָתְנָת לֹא־הָיְתָה תְּפוּרָה כִּי אִם־מַעֲשָׂה אֲרָג מִפִּיהָ וְעַד־
קֶצֶה: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו אַל־נָא נִקְרָעָה לְקָרְעִים כִּי־
נִפִּיל עָלֶיהָ גּוֹרָל לְמִי תִהְיֶה לְמַלְאֲתָ דְּכֹבֵד הַכְּתוּב יִחְלְקוּ
בְּגָדֵי לְהֶם וְעַל־לְבוּשֵׁי יַפְּילוּ גּוֹרָל וַיַּעֲשׂוּ־כֵן אֲנָשִׁי הַצָּבָא:

**האתה בטח כבר הבנת שאלוהים אומר לנו דרך
התנ"ך שאנחנו זקוקים לקורבן גדול יותר מקורבנות
בעלי־החיים, כי נולדנו טמאים בחטא.**

**אנחנו צריכים אינספור בעלי־חיים כדי לכסות את
חטאינו, אבל קורבנו המשותף של אלוהים הוא אחד –
ולתמיד.**

**כשאנחנו קוראים את הנבואות בתנ"ך ואת
התגשמויותיהן בברית החדשה, אנחנו מבינים
שישוע מילא את כל הנבואות.**

**האם הרבנים שמכחישים את ישוע יינצלו, בשעה
שהם מכחישים את דרך הישועה שאלוהים עצמו נתן
לנו?**

**מה הטעם להרוויח את כל העולם ולהפסיד את
הנשמה?**

בחר בישוע והשתחרר מחטאיך לעד!

תהילים ב:יב

"נִשְׁקוּ-בָר (נשק ישוע) פֶּן-יֵאָנֵף | וְתֹאבְדוּ לָרֹךְ קִי-יִבְעַר
(גיהנום) כְּמַעֵט אֶפֶס אֲשֶׁרִי כָל-חֹסֵי בּו (כפי שראינו
בפסוק הקודם):"

יחזקאל יח:ט

"בְּחֻקוֹתֵי יְהוָה וּמִשְׁפָּטַי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶמֶת צְדִיק הוּא חַיָּה
יְחִיָּה נֶאֱמַר אֲדַגֵּי יְהוָה:"

עכשיו, כשיש בידך המפתח לדלת עץ החיים, אתה
יכול לבחור את גורלך.

האמן בו ותיושע!

לכן פתח את דלת לבך והכר באמונה בישוע כמשיח
וככהן הגדול שלך, אשר כשם שהשה והכהן הגדול
הקריב את חייו ונלחם בעד נפשך, כדי שנפשך תיגאל
מן הגיהנום – כי לא כפרת בבן, אלא נשקת לו.

רומים י':ט-י"א

אם תתוודה בפין שישוע הוא האדון ותאמין בלבבך כי
אלוהים הקים אותו מן המתים, תיושע. כי בלב מאמינים
לצדק ובפה מודים לישועה. כי הכתוב אומר: כל המאמין
בו לא יבוש:

לכן, מהיום אתה יכול לשמוח, כי זה שעם ישראל
חיכה לו כבר בא, והוא עומד לשוב כמלך כדי
להקים את מלכותו עלי אדמות לנצח. ואם האמנת
והתוודית בלב כן ונאמן – תהיה בתוכה לנצח, בדור
הזה, בתוך שנים מעטות

יש לך שאלות אנחנו כאן בשבילך!

ynontalmideitorah.org

asktorabbi@ynontalmideitorah.com